

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Global Tungsten & Powders spol. s r.o.**
sídlem Zahradní 1442/46, 792 01 Bruntál
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Radkem Halíčkem
sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021 č. j. 6750/21/5100-41453-712277

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 2. 2021, č. j. 6750/21/5100-41453-712277 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Radka Halíčka, sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 23. 4. 2021 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 9. 4. 2020, č. j. 1652654/20/3205-50522-809409. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl správce daně námitku podle § 159 odst. 3 ve spojení s § 254 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), když jako námitku podle obsahu vyhodnotil žádost žalobce podanou dne 26. 3. 2020, označenou jako „Žádost o přiznání úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu vztahující se k úrokům z neoprávněného jednání správce daně“.
2. Žalobce rekapituloval, že na základě rozhodnutí žalovaného v rámci předchozích řízení ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17590/19/5300-21442-711458 a ze dne 18. 6. 2019, č. j. 24911/19/5300-21442-711458 byly potvrzeny nadměrné odpočty daně, které byly předmětem daňové kontroly na daň z přidané hodnoty. V důsledku toho byly žalobci předepsány za zdaňovací období 7, 8/2011, dále 2/2013, 9/2013, 7/2014, 8/2014 a 9/2014 v žalobcem specifikované výši.
3. Následně, na základě dalšího rozhodnutí žalovaného v rámci předchozích řízení ze dne 29. 10. 2019, č. j. 43688/19/5300-21442-711458 a č. j. 43690/19/5300-21442-711458 byly opětovně potvrzeny další nadměrné odpočty daně, které byly předmětem daňové kontroly na daň z přidané hodnoty. V důsledku toho byly žalobci předepsány za zdaňovací období 4-6/2011, 9/2011, 4/2012, 6-9/2012, 2-6/2014 v žalobcem specifikované výši.
4. Žalobce zdůraznil, že takto předepsané úroky byly žalobci vyplaceny až na základě dvou žádostí, které žalobce podal dne 25. 9. 2019 a 5. 2. 2020 v návaznosti na předchozí neformální sdělení správce daně, že tyto úroky bez žádosti nevyplatí.
5. Podle žalobce však měl správce daně v souladu s § 254 odst. 4 daňového řádu vyplatit příslušné úroky vždy do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o předepsání úroků (tedy do 15. 5. 2019, 3. 7. 2019, resp. 14. 11. 2019). Správce daně vyplatil úroky opožděně až dne 7. 11. 2019, resp. dne 13. 2. 2020. Žalobci tak z toho titulu vznikl nárok na úrok z těchto opožděně vyplacených úroků vždy od doby, kdy uplynula lhůta 15 dnů od právní moci příslušného rozhodnutí, do doby vyplacení příslušných úroků správcem daně, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
6. Podle žalovaného se však na vrácení úroku z neoprávněného jednání správce daně vztahuje § 155 daňového řádu, čili má být vrácen až na žádost daňového subjektu, nikoliv ex offio. Podle žalovaného je nutné rozlišovat rovinu přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně a následného vyplacení vratitelného přeplatku, když předepsání úroku je pouze administrativní záležitostí a vyplacení přeplatku ej úkonem faktickým. Z textu § 254 odst. 4 daňového řádu podle žalovaného vyplývá, že přeplatek se má vracet bez žádosti

pouze v případě, že vznikne v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.

7. Žalobce však zásadně odmítá argumentaci žalovaného, podle které se ustanovení § 254 odst. 4 nevztahuje na vratitelný přeplatek, který vznikne z titulu úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 3 daňového řádu. Již z pouhého gramatického výkladu § 254 odst. 4 daňového řádu zcela jasně vyplývá, že správce daně měl povinnost vrátit celou výši přeplatku, který vznikl z titulu neoprávněného jednání správce daně; aplikuje se § 254 daňového řádu jako *lex specialis* k § 155 daňového řádu, a to včetně odst. 4 ustanovení § 254. V té souvislosti žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Afs 286/2017-26.
8. Jelikož byl žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně vyplacen o několik měsíců později, je nezbytné mu přiznat úrok z takto opožděně vyplaceného úroku v souladu s § 155 odst. 5 daňového řádu.
9. Pokud se týče nároku žalobce na úrok z úroku, s odkazem na judikaturu žalobce zdůraznil, že úrok z neoprávněného jednání správce daně již přiznaný žalobci je již pevně vykrytalizovanou částkou, která se bude úročit pouze jednou.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Setrval na závěru, že vratitelný přeplatek vzniklý předepsáním úroku z neoprávněného jednání správce daně byl žalobkyni vrácen včas, tedy v rámci běhu lhůty stanovené zákonem, která podle žalovaného počala v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu běžet ode dne, kdy správce daně obdržel žádosti žalobce o vrácení předmětného přeplatku. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že je z gramatického výkladu § 254 odst. 3 a 4 daňového řádu jasné, že měl správce daně povinnost vrátit celou výši přeplatku, který vznikl z neoprávněného jednání. Žalovaný nepopírá, že úprava § 254 odst. 4 je poměrně nekonceptní, nicméně žalovaný není zákonodárce a nemůže napravit chybu v systematickém zařazení citovaného ustanovení. K této části problematiky pak již žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Dále žalovaný vyjádřil k otázce úročení úroků a podotkl, že ve věci sp. zn. 2 Afs 148/2017 řešil Nejvyšší správní soud přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně z úroku z neoprávněného jednání správce daně. V nyní projednávané věci je však situace zcela odlišná, neboť je řešeno přiznání úroku z pozdě vráceného vratitelného přeplatku, kdy měl přeplatek vzniknout z neoprávněného jednání správce daně. Setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí. Závěrem žalovaný zdůraznil, že vyřešení sporu v řízení o této žalobě je v podstatné míře závislé na posouzení právní otázky, zda je správce daně povinen vyplatit vratitelný přeplatek vzniklý jako úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu na žádost či z moci úřední. V té souvislosti připomněl řízení vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Afs 375/2020 o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2019, č. j. 29 Af 90/2016-50.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Z obsahu správních spisů soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že žalobce podal dne 26. 3. 2020 žádost, označenou jako „Žádost o přiznání úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu vztahující se k úrokům z neoprávněného jednání správce daně“. V žádosti žalobce rekapituloval předchozí daňové řízení týkající se DPH za období let 2012-2014; zdůraznil, že mu za tam vymezená období byly přiznány úroky z neoprávněného jednání správce daně, přičemž tyto úroky byly žalobci vyplaceny až na základě jeho žádosti. Podle žalobce

však měl správce daně vyplatit přiznané úroky bez žádosti do 15 dnů od přiznání. Z důvodu opožděného vyplacení úroků požaduje žalobce úrok za dobu od uplynutí 15 denní lhůty do doby jejich skutečného vyplacení. Uvedené podání vyhodnotil správce daně jako námitku podle § 159, § 254 odst. 5 daňového řádu a zamítl ji rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020, č. j. 1652654/20/3205-50522-809409. K odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Jak správně podotkl žalovaný ve svém vyjádření, podstatné pro posouzení celé věci je vyřešení právní otázky, zda je správce daně povinen vyplatit vratitelný přeplatek vzniklý jako úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu na žádost či z moci úřední.
14. Uvedenou otázkou se zabýval ve skutkově obdobné věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2021, č. j. 4 Afs 375/2020-51. Vycházel přitom ze svých předchozích rozsudků ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017 - 36, a ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020 - 51, v nichž byl učiněn závěr, že pokud správce daně v rozporu se zákonem prodlévá s předepsáním úroku z neoprávněného jednání dle § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, tedy že tento úrok nepředepíše na osobní daňový účet daňového subjektu do 15 dní v souladu s odstavcem třetím téhož ustanovení, zatíží daňové řízení dalším neoprávněným jednáním. V důsledku toho daňovému subjektu náleží rovněž další úrok podle § 254 odst. 1 téhož zákona, a to z částky původního úroku podle tohoto ustanovení, který správce daně řádně a včas nepředepsal, ačkoliv tak učinit měl. V obou těchto judikátech totiž Nejvyšší správní soud dovedl, že samotný první úrok, k jehož placení byl správce daně povinen, je nutné považovat za daň v širším slova smyslu podle legální definice zakotvené v § 2 odst. 1 poslední větě daňového řádu. Zejména pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že podle citované judikatury úrok z neoprávněného jednání představuje rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu (zdůraznění přidáno).
15. Konečně uvedené judikáty učinily úsudek, že ve vztahu k tomuto ustanovení je přípustné, aby daňovému subjektu náležela částka, která je ve svém konečném důsledku úrokem z úroku, byť nejde o úročení průběžné, ale jen o přiznání druhého úroku z částky jistiny, která sama vznikla jako úrok první.
16. Citovaný rozsudek čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu tak bez dalšího přebírá dosavadní judikaturní závěry, se kterými žalovaný polemizuje v napadeném rozhodnutí. Krajský soud na rozdíl od žalovaného nemá pochyb o správnosti závěrů citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Lze tedy bez dalšího, aniž by bylo nutno se obsáhle zabývat argumentací účastníků, učinit v projednávané jednoznačný závěr, že správce daně byl povinen vyplatit (nikoliv jen „přiznat“) žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně (úrok náležející žalobci z neoprávněně zadržovaných částek nadměrného odpočtu na DPH), který je rozhodnutím o stanovení daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu, do 15 dnů v souladu § 254 odst. 3 daňového řádu. Jestliže tak správce daně

neučinil, náleží žalobci další úrok z částky původního úroku ve výši dle § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění (*Dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.*).

17. Z uvedeného vyplývá zcela jednoznačně, že závěry učiněné správcem daně a žalovaným jsou nesprávné a napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné.

Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud proto žalobě vyhověl a podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

19. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
3) replika žalobce		9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 15 342 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 7. dubna 2022

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu